

veži ter begali semtertja. A le malo jih je našlo pot skozi priprta vrata v zlato svobodo. Tudi otroci so se vsuli na njen krik iz hiše v vežo.

Deset minut je trajal divji lov v veži. Zvečer je bila pa za večerjo ptičja obara z krompirjem v oblicah.

Maks je pa ni jedel. Nekaj ga je tiščalo.

Ko so drugo jutro Židanova mati pometali vežo, so ugotovili, da Maks kaše ni snedel, ampak je vso vežo ob robu pri tleh ometal z njo kakor z malto. To je lahkožive in požrešne vrabce zvabilo v vežo, kjer jih je dohitela smrt.

Zdaj so mati vedeli, kaj je Maksa ob obari tiščalo. Ne kaša, ampak zavest, da je zaničeval božji dar.

Storili so svoje, da je Maks še tudi za kašo prosil.

//

Gustav Strniša:

Jelka.

*Solnčni žarek, svetla roka,
me v daljave vabi,
jelka se smeji visoka
in po žarku grabi.*

*Tiho steza svetle veje,
ki smaragdno se blesté,
v senci škratej se ji smeje,
polžek kaže ji rogé.*

*Solnčni žarki daleč, daleč
se pod nebom dvigajo,
tu in tam samo poredno
mimo jelke švigajo.*

//

Fr. Pengop:

Zakaj imajo pujski zavite repke?

Nekoč pride hudobec h kmetovalcu in mu pravi: »Mož, jaz lahko pomečem vse tvoje pujske čez streho svinjaka.«

»To ni taka umetnija,« meni gospodar, »to znam tudi jaz,«

»No, pa poizkusi!« ga pozove vrag.

Gospodar se kar nič ne obotavlja, ampak se takoj loti dela. Toda samo pri enem preišču se mu je posrečilo, da ga je zakotalil preko strehe

»Ali vidiš, kakšen bahač da si,« se mu roga hudobec. »A zdaj poglej mene!«

In satan vzame pujsa za pujssem, napravi vsakemu zanjko na repu, da ga lažje drži, pa zavilhti drugega za drugim in pomeče vse po vrsti čez streho.

Od tedaj nosijo pujski še vedno tako dražestno prisvedrane repke.